

Black out in vol licht

'Het Licht', een andere dimensie, ergens boven onze hoofden. Een paradijselijke hemel met schitterende, bijna onaardse kleuren en oorstrelende muzieklanken. Al klinkt dit nog zo aanlokkelijk, toch komt het voor dat mensen lichtelijk allergisch reageren op (het) licht. Hoe kan dat? Reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele-den Boer ontdekte het!

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

Na onze dood kunnen we daar naartoe, reizend met onze zielsenergie. Naar 'Het Licht'! Om bij te komen, uit te rusten, energetisch op te laden en advies te krijgen voordat we weer opnieuw met onze ziel plaatsnemen in een volgend lichaam. De levenden onder ons komen ook weleens in deze lichte sferen, tijdens diepe trance, een uittreding of een bijna-doodervaring. In deze prachtige en liefdevolle dimensie is contact maken met engelen, lichtwezens, wijze gidsen en reeds overleden dierbaren heel gewoon. Paranormale therapeuten helpen dolende zielen op aarde regelmatig de goede

kant op, naar boven, naar dit 'Licht', en in sessies bij reïncarnatietherapeuten betreden cliënten – na een sterfervaring in een vorig leven – eveneens dit lichte, serene gebied.

PLEK VAN LICHT EN OVERZICHT

Paul (45), een Vlaamse cabaretier/acteur, geloofde niet zo in het bestaan van vorige levens, maar wilde wel via gesprekken en geleide visualisaties (onder lichte trance, de ogen gesloten) inzicht verwerven over wie hij was en waar hij stond in het leven. Bij de afronding van een eerste visualisatie die ik

tijdens een consult met hem deed, reageerde hij onverwacht kribbig op mijn voorstel *'naar een plek van licht en overzicht te gaan'*. Hij slaakte een diepe zucht, opende zijn ogen en meldde "Ik wil graag stoppen". Vragend trok ik mijn wenkbrauwen op, keek hem aan en vroeg "Hoezo?" "Ik wil niet naar dat licht." Op zijn verzoek rondde ik de visualisatie op een andere manier af. Dat wilde echter nog niet zeggen dat Paul therapeutisch gezien van me af was. Ik vroeg of hij een kop koffie wilde drinken. Vervolgens gingen we in gesprek. "Wat irriteert je zo aan dat licht?"

BLACK-OUT

De werkelijke aap kwam uit de mouw. "In een van mijn voorstellingen heb ik een black-out gekregen. Totaal onverwacht. Bij mij ging het licht uit, en dat terwijl ik op het podium vol in het licht van de schijnwerper stond. Ik ben bang dat het opnieuw gebeurt." Die avond dat het misging op het podium bewoog Paul zich in zijn solo cabaretprogramma veelvuldig in het licht van de volgsport. Voor een volle zaal mensen. Hij was goed op dreef met zijn voorstelling en het publiek reageerde enthousiast. Mensen lachten om zijn grappen én op de juiste momenten. Alles verliep uitstekend, totdat een nieuwe, onervaren technisch medewerker fouten maakte met de beweegbare volgsport. Op een aantal momenten in de show moest de lichtassistent Paul 'vol in het licht zetten', maar die avond verliep dat niet zoals gepland. De felle bundel geel licht kwam niet terecht op de cabaretier maar een paar keer naast hem, op andere plekken op het podium. Paul werd hierdoor afgeleid van wat hij aan het doen was. Hij stotterde, raakte zijn tekst kwijt en begon zwaar te ademen. Paniek maakte zich van hem meester. Vervolgens bleef hij stokstijf staan, een minuut of vier. Minuten die uren leken te duren. Hierna lukte het hem nauwelijks de draad van zijn voorstelling weer op te pakken.

DOODSBANG

Specifiek emotioneel beladen woordgebruik zegt veel meer dan je zou kunnen vermoeden. De manier waarop, met welke woorden en op welke (emotionele) wijze, Paul vertelde over wat hem overkwam, bevatte aanknopingspunten richting de onderliggende traumatische ervaring. Terwijl hij uitlegde hoe de black-out hem compleet over-

viel, zag ik beeldfragmenten in mijn hoofd die zich aaneenregen tot een complete gebeurtenis. Wat zeg ik, twee gebeurtenissen. Eentje op het toneelpodium in het hier-en-nu en eentje in een vorig leven. Des te meer ik op Paul inzoomde, des te meer ik zag. Deels vertelde Paul over wat er zojuist op het toneelpodium gebeurde, en deels, zonder dat hij daar zelf erg in had, over een sterfervaring in een vorig leven. "Het ging helemaal mis met die volgsport! Die lichtbundel zwalkte eerst links en daarna rechts over het podium. Ik raakte volkomen in paniek. Ik wilde vluchten, van het toneel af. Het was vreselijk! Ik wist niet meer wat ik moest zeggen en ik raakte mijn tekst kwijt. Ik kreeg een enorme black-out. Even ging voor mij alles op zwart, daarna kwam ik weer bij. Gelukkig kon ik overeind blijven staan, maar het voelde alsof ik doodging. Vanaf grote hoogte keek ik op mezelf neer. Ik zag me staan op dat toneel, een klein en nietig mannetje. Het was alsof ik uit mijn lichaam trad. Ik was doodsbang."

VLUCHTEN IN HET LICHT VAN DE WACHTTOREN

"Paul, weet je wat ik voor me zie, als je het over je black-out hebt?" "Nee. Maar ik ben wel benieuwd. Iets van vroeger?" "Ja. Een herinnering die je nog bij je draagt, aan een sterfervaring uit een recent vorig leven. Je verwijst er zelfs naar door het woord 'dood' te gebruiken. Ik zie beeldfragmenten van een wachttorens, hekken, een concentratiekamp. Tweede Wereldoorlog. Ik zie een magere, kale man. Het is buiten, donker, 's avonds laat of 's nachts. Ik zie een kampgevangene, jij in een vorig leven, die probeert te ontsnappen uit de hel. Je kruipt onder prikkeldraad door, struikelt, zet het op een lopen. Ik hoor mensen hard roepen naar je. Jij vlucht. Zij willen dat je blijft staan, maar jij rent door. Dan ineens zie ik een heen en weer zwalkende felle lichtbundel, vanaf een van de wachttorens. Je rent voor je leven, maar je wordt gevangen in het zoeklicht. Neergeschoten. Je sterft daar, in het licht." Met zijn mond een beetje open, keek Paul me aan. Tranen glinsteren in zijn ogen. Fluisterend zegt hij: "Dat was ik, ja, dat geloof ik meteen. In een vorig leven in oorlogstijd. Ik was altijd al bang dat ik me zoiets zou kunnen herinneren." "Dat leven is voorbij. Je bent toen als kampgevangene gestorven, maar je ziel is weer opnieuw begonnen. Een nieuw leven, een nieuw lichaam. Die felle lichtbundel van ►

'Je rent voor je leven, maar je wordt gevangen in het zoeklicht en neergeschoten. Je sterft daar, in het licht'

de volgschijn op het podium is niet hetzelfde als een zoeklicht vanaf een kampwachttoren. In het licht van schijnwerpers staan hoeft in je huidige leven niet dodelijk af te lopen. En in een visualisatie ga je niet dood als ik vraag of je naar een plek van licht wil gaan."

VEILIG STRALEN IN HET LICHT

Paul wreef met de achterkant van zijn hand de opwellende tranen uit zijn ogen. "Ik wilde liever niet geloven in vorige levens, maar wat je zegt voelt zó waar. Wat je me vertelt doet pijn in mijn hart. Ik weet dat het waar is. Ik begrijp ook wat je me duidelijk wil maken. Een lichtbundel op het podium is veilig, ik ga er niet aan dood. Zelfs niet als een technisch medewerker raar doet met de lamp vanaf de regiekamer in het theater." "Precies. Hij zette je nu in het licht opdat je je werk op het podium goed kon uitvoeren." "Weet je, tijdens de repetities van de voorstelling die dag vond ik de lichtassistent eruit zien als een nazi. Ik zei dat nog tegen iemand die daar rondliep. Hij had van dat enge witte blonde haar in combinatie met helblauwe ogen. Ik was een beetje bang van hem." "Hij zette je juist positief in de schijnwerpers, om je te laten stralen."

"Ja, net wat je zegt. Alleen leek 'n moment alles zo op elkaar, dat ik dacht dat ik doodging toen ik die black-out kreeg." Bij het volgende consult liet Paul me weten dat hij een praatje had aangeknoopt met de lichtassistent. Hij zei: "Hij was een aardige vent die nog moet leren omgaan met een megagrote volgschijn in het theater. Die ene avond maakte hij gewoon een fout. Kan gebeuren. Hij moest wel lachen toen ik hem vertelde over vorige levens in de oorlog. Als er iemand een pacifist is, is hij het wel. Nou ja. Hoe dan ook, mijn angst is weg om nog eens een black-out te krijgen." Toen ik met Paul een nieuwe visualisatie deed, laafde hij zich probleemloos aan 'een plek van licht en overzicht' in plaats van ervandoor te willen gaan.

ALLERGISCH VOOR (TE VEEL) LICHT

Kom je als therapeut cliënten tegen in je praktijk die weigeren naar 'Het Licht' te gaan, vraag dan

een beetje door. Vaak hangen lichtallergieën samen met onverwerkte trauma's uit het verleden. Akelige situaties die gepaard gingen met veel en fel licht. Denk aan vorige levens als: mensen die stierven van dorst en uitputting onder de brandende woestijnzon. Mensen die in oorlogstijd gemarteld werden en ondervraagd, met fel licht om ze te desoriënteren. Mensen die omkwamen door de atoombom in Japan in 1945; het oogverblindende felle licht was het laatste dat ze zagen voordat ze totaal onverwacht het leven lieten. En denk aan situaties in het huidige leven, zoals nare ervaringen opgedaan bij het gefotografeerd worden door anderen, met camera's en flitslicht. Bijna-doodervaringen die mensen zich om wat voor redenen dan ook liever niet meer willen herinneren. Mensen die in een ziekenhuis als patiënt een operatie ondergingen waarbij ze onvoldoende onder narcose waren, maar wel de felle operatielampen boven hun hoofd zagen hangen en niet bij machte waren te laten blijken dat ze alles konden zien en horen... Logisch dat zulke lichttrauma's lang kunnen nawerken.

THUISKOMEN IN 'HET LICHT'

Gelukkig kunnen we de pijn van dergelijke lichttrauma's transformeren om zo de toegang tot 'Het Licht' weer mogelijk te maken. Er zijn al meer

'Die lichtbundel zwalkte eerst links en daarna rechts over het podium. Ik raakte volkomen in paniek'

dan genoeg dolende zielen die weg kwijt... Ik gun het iedereen, dat we na het sterven ons lichaam los kunnen laten, verder kunnen met onze zielsenergie, vertrekken 'naar boven', naar die schitterende andere dimensie waar het heerlijk toeven is. We hebben die (ver)lichtende sfeer nodig, dat gebied tussen twee levens in. Om uit te rusten na een leven op aarde, om energetisch op te laden, in contact te komen met lichtwezens, wijze energieën en 'al dat is'. Broodnodig relaxen in het tussenbestaan, een rustplek tussen twee levens in, opdat we fris en fruitig opnieuw kunnen beginnen op aarde aan een volgend leven. ■

